

РЕШЕНИЕ

№ 28321

гр. София, 14.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в
публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4260** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 38, ал. 8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) и чл. 78 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Образувано е по жалба на Фондация „Шанс за децата и природата на България“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], представлявана от Л. Д. С., чрез адв. П. Д.-Н. срещу Решение № ППН-01-17/2025 г. от 10.02.2026 г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което: 1./ е обявена за основателна жалба с рег. № ППН-01-17/09.01.2025 г., подадена от Д. Т. Ш. и 2./ за нарушение на чл. 9, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните/ОРЗД), на Ф. е наложена корективна мярка имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лева.

Жалбоподателят твърди, че решението на КЗЛД е незаконосъобразно поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Основното възражение е, че КЗЛД е приела наличие на неправомерно разпространение на специални категории лични данни, без да изясни решаващия факт - кои са получателите, какви функции изпълняват и дали имат служебна, договорна или професионална необходимост да получат информацията. Ф. възразява срещу извода на КЗЛД, че обработването на здравни данни е допустимо само при съгласие. Поддържа, че чл. 9, § 2 ОРЗД съдържа самостоятелни основания за допустимост на обработването, включително чл. 9, § 2, б. „б“ - обработване във връзка с трудовото право и социалната сигурност,

и чл. 9, § 2, б. „е“ - обработване за установяване, упражняване или защита на правни претенции. Иска се отмяна на обжалвания административен акт и изпращане на преписката на КЗЛД със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Еwentуално се иска изменение на решението чрез замяна на имуществената санкция с предупреждение или намаляване на санкцията, като се сочи, че Комисията не е съобразила критериите по чл. 83, § 2 ОРЗД като еднократност на обработването, ограничен кръг получатели, липса на предходни нарушения, наличие на договорни задължения за поверителност и липса на установени вреди. В съдебното заседание, процесуалният представител на Ф. поддържа жалбата и заявява, че актът е „грубо немотивиран“, тъй като органът е приел, че данните са предадени на неизвестни лица, въпреки че става въпрос за „адвокат, счетоводител и пряк ръководител на служителката“. Претендира разноски за държавна такса.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, редовно призована за съдебно заседание, не изпраща представител. Доводи за законосъобразност на административния акт се излагат в постъпилото на 16.06.2026 г. от пл. юрк. Й. Н. становище по същество на спора. Поддържа, че на 18.12.2024 г. Д. Ш. е изпратила до Л. С. медицинско удостоверение за бременност и болничен лист, а по-късно същия ден Л. С. е препратила съобщението с прикачените документи до лицата, означени като „П., И., Ц.“. Счита, че болничният лист и медицинското удостоверение съдържат данни за здравословното състояние, които са специална категория лични данни, както и че администраторът не е доказал право на достъп на получателите до тази категория данни. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди решението на Комисията като правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна в процеса. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - Д. Т. Ш., не се явява и не изпраща представител в съдебното заседание. Нейната теза се съдържа в жалбата до КЗЛД (л. 18). Тя твърди, че на 18.12.2024 г. е уведомила работодателя за бременност и временна неработоспособност чрез електронно съобщение до Л. С., към което е приложила медицинско удостоверение и болничен лист, като изрично е поискала конфиденциалност. В последващ имейл от 19.12.2024 г. е заявила разочарованието си от неспазването на конфиденциалността на личната информация, която е била предоставена с изрично искане за дискретност.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и като взе предвид доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От административната преписка и приетите по делото доказателства се установява, че Д. Т. Ш. е работила във Фондация „Шанс за децата и природата на България“ на длъжност „Експерт, връзки с обществеността“.

Със Заповед № 2/17.12.2024 г. трудовото й правоотношение било прекратено, считано от 18.12.2024 г. (л. 26).

На 18.12.2024 г. Д. Ш. изпратила до Л. С. електронно съобщение с приложени медицинско удостоверение за установяване на бременност и болничен лист за временна неработоспособност, валиден до 23.12.2024 г. В съобщението е посочено: „Моля за Вашето разбиране, конфиденциалност и съдействие в съответствие с настоящите обстоятелства“ (вж. имейл от 18.12.2024 г., 13:00 ч., л. 122)

На същата дата в 15:00 ч., Л. С. изпратила отговор до Д. Ш., като в копие били включени: Р. Н. - [\[електронна поща\]](#); И. А. - [\[електронна поща\]](#) и Т. А. - [\[електронна поща\]](#). Към електронното съобщение останали прикачени същите два медицински документа (л. 123).

На 06.01.2025 г. Д. Ш. изготвила жалба до КЗЛД, в която се излага твърдение, че на 18.12.2024 г. е

уведомила работодателя си по електронна поща за настъпила бременност и временна нерботоспособност, като е приложила Заповед № 2/17.12.2024 г., електронна кореспонденция от 18.12.2024 г. и 19.12.2024 г., както и данни за препращане на медицинските документи до трети лица (вж. л. 18, гръб).

На 09.01.2025 г. жалбата била заведена в КЗЛД с рег. № ППН-01-17/09.01.2025 г. На същата дата жалбоподателката изпратила и електронно съобщение до КЗЛД с дигитални копия на приложенията, като посочила, че подписаната жалба вече е изпратена по пощата.

На 11.04.2025 г. КЗЛД изпратила писмо до Ф. с изх. № ППН-01-17#2/11.04.2025 г., с което я уведомила за образуваното административно производство като ѝ предоставила 7-дневен срок за писмено становище и относими доказателства, включително политика за защита на личните данни (л. 31). На същата дата е уведомена и Д. Ш. (л. 33).

На 22.04.2025 г. Ф. подала становище с вх. № ППН-01-17#4/22.04.2025 г., в което заявява, че жалбата е неясна относно лицата, до които се твърди, че са разпространени данните, и поискала уточнение. Към становището са приложени политики/известия за защита на личните данни и пълномощно (л. 35).

На 04.09.2025 г. КЗЛД провела заседание по допустимост, отразено в Протокол № 52/04.09.2025 г. Комисията приела жалбата за допустима, конституирала страните - Д. Ш. като жалбоподател и Ф. като ответна страна, и насрочила открито заседание за разглеждане на жалбата по същество за 29.10.2025 г. (л. 111).

На 11.09.2025 г. КЗЛД уведомила страните за насроченото открито заседание и им указала възможност да представят допълнителни доказателства не по-късно от датата на заседанието (л. 31-34).

На 17.09.2025 г. представител на Ф. се запознал с административната преписка, за което бил съставен протокол за достъп с рег. № ППН-01-17#9/17.09.2025 г. (л. 59).

На 29.10.2025 г. било проведено открито заседание по същество, отразено в Протокол № 67/29.10.2025 г., на което присъствали петима членове на Комисията. Жалбоподателката не се явила и не изпратила представител. Ф. се представлявала от адв. П. Д.-Н., която повторно поставила въпроса за неяснотата относно получателите на данните, т.е. „третите лица, до които е достигнала информацията“. Въпреки възражението на процесуалния представител на Ф., КЗЛД приела, че жалбата е изяснена от фактическа и правна страна, дала ход по същество и гласувала решение, с което обявявала жалбата за основателна (л. 115). Решението било прието единодушно с 5 гласа „за“.

На 05.11.2025 г. Ф. подала молба с вх. № ППН-01-17#15/05.11.2025 г., с която уточнила, че получателите на електронното съобщение от 18.12.2024 г. 15:00 ч. са П. Н., И. А. и Ц. А., и представила доказателства за функциите им — длъжностна характеристика, договор за правно обслужване, договор за счетоводно обслужване и споразумение за обработване на лични данни (л. 66-69).

На 10.02.2026 г. било постановено процесното Решение № ППН-01-17/2025 г., с което КЗЛД обявявала жалбата за основателна и наложила на Ф. имуществена санкция от 2000 (две хиляди) лева за нарушение на чл. 9, § 1 и § 2 ОРЗД.

На 12.02.2026 г. решението било изпратено на пълномощниците на Ф. с писмо изх. № ППН-01-17#17/12.02.2026 г. (връчено на 17.02.2026 г., видно от приложеното известие за доставяне на л. 89), както и на Д. Ш. с писмо изх. № ППН-01-17#18/12.02.2026 г. (л. 88-90).

На 04.03.2026 г. Ф. подала по електронен път жалба срещу решението, като на 05.03.2026 г. същата била заведена в КЗЛД с рег. № ППН-01-17#19(25)/05.03.2026 г. Преписката била изпратена на Административен съд София-град по пощата на 03.04.2025 г., като същата е

заведена в регистратурата на съда на 08.04.2025 г с вх. № 12135/08.04.2026 г.

За установяване на спорните факти по делото от съда са изискани и приети писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка по издаването на оспорвания административен акт, които ще бъдат обсъдени при формиране на правните изводи.

По отношение на П. Н. са представени длъжностна характеристика и пълномощно (л. 10-11). От длъжностната характеристика се установява, че тя е заемала длъжност „Ръководител Център за млади таланти“, организира и ръководи работата на Центъра, осигурява вътрешната информираност в екипа, контролира дейността на експерта „връзки с обществеността“, поставя задачи, следи за качествено осъществяване на работния процес, има функции по здравословни и безопасни условия на труд и е задължена да не разпространява информация от личен характер за служители.

По отношение на И. А. са представени договор за правно обслужване и справки от интернет страници на адвокатското съдружие. Договорът за правно обслужване от 01.04.2023 г. предвижда абонаментно правно обслужване, включително даване на писмени и устни консултации, становища, препоръки, съставяне на документи и представителство, както и задължения за поверителност по чл. 6 и чл. 8 от договора (л. 70-74).

По отношение на Ц. А. са представени договор за счетоводно обслужване и споразумение за обработване на лични данни между Ф. и „Бизнес Лоджик Старт“ ООД. Договорът включва обработка на данни за ведомости, данъци, осигурителни вноски, декларации и уведомления, а споразумението за обработване на лични данни изрично посочва болнични листове като вид лични данни, обработвани от счетоводното дружество (л. 75-86).

По делото е представено и „Известие за защита на личните данни“, приложимо за служители и бивши служители. В него са посочени цели на обработване, включително администриране на трудов договор, заплащане на възнаграждения и обезщетения, удържане и внасяне на данъци и осигуровки, управление на отпуски поради неработоспособност, защита на права в съдебни и извънсъдебни спорове, както и възможност за разкриване на данни към счетоводни фирми, юристи/адвокати, консултанти и други доставчици на услуги (л. 48).

Други доказателства, относими за предмета на делото, не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка и след анализ на събраните доказателства и становищата на страните, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Оспореният акт е решение на Комисия за защита на личните данни (КЗЛД), постановено в производство по жалба на субект на данни по чл. 38 ЗЗЛД. Съгласно чл. 38, ал. 3 ЗЗЛД Комисията се произнася с решение, с което може да приложи мерки по чл. 58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 (ОРЗД) и/или да наложи административно наказание по чл. 83 ОРЗД, а съгласно чл. 38, ал. 8 ЗЗЛД решението подлежи на обжалване по реда на АПК в 14-дневен срок от получаването му.

Правото на съдебно оспорване следва и от чл. 78, § 1 ОРЗД, според който всяко физическо или юридическо лице има право на ефективна съдебна защита срещу отнасящо се до него решение със задължителен характер на надзорен орган, като производствата срещу надзорния орган се образуват пред съдилищата на държавата членка, в която е установен надзорният орган. В съображение 143 от ОРЗД е посочено, че тези съдилища следва да разполагат с пълна компетентност, включваща разглеждане на всички фактически и правни въпроси, свързани със спора.

Ф. е адресат на неблагоприятната част от акта, тъй като с него е установено нарушение на ОРЗД и ѝ е наложена имуществена санкция от 2000 (две хиляди) лева. Следователно актът пряко засяга правната ѝ сфера и поражда за нея парично задължение, поради което е налице правен интерес по

смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК. Жалбата е подадена чрез административния орган, издал оспорения акт, съобразно чл. 152, ал. 1 АПК. От придружителното писмо на КЗЛД по делото се установява, че жалбата е заведена с рег. № ППН-01-17#19(25)/05.03.2026 г. и е изпратена на съда заедно със заверено копие от административната преписка. Сроктът за оспорване е 14-дневен от съобщаването на акта (чл. 149 АПК). По делото не се установява жалбата да е просрочена, а ответникът не прави възражение за просрочие. Жалбата съдържа необходимите реквизити и към нея са приложени пълномощно и доказателства за внесена държавна такса, съобразно изискванията на чл. 150 и чл. 151 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

ЗЗЛД урежда обществените отношения, свързани със защитата на правата на физическите лица при обработване на личните им данни, доколкото тези отношения не са уредени в Регламент (ЕС) 2016/679 (ОРЗД), както и статута на КЗЛД като надзорен орган (чл. 1 ЗЗЛД). Комисията е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и контрола по спазването на ОРЗД и ЗЗЛД (чл. 6 ЗЗЛД). Субектът на данни има право да сезира КЗЛД при нарушаване на правата му по ОРЗД и ЗЗЛД, като Комисията се произнася с решение и може да приложи корективни мерки по чл. 58, § 2 ОРЗД и/или административно наказание по чл. 83 ОРЗД (чл. 38 ЗЗЛД). Съответно чл. 77 ОРЗД урежда правото на субекта на данни да подаде жалба до надзорен орган, когато счита, че обработването на лични данни нарушава Регламента.

Оспореното решение е постановено от Комисията за защита на личните данни, като национален надзорен орган в производство по жалба на субект на данни за твърдяно нарушение при обработване на лични данни. В самия акт е посочено, че административното производство е по реда на чл. 38 ЗЗЛД, а Комисията е действала на основание чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 57, § 1, б. „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679. От представените протоколи се установява, че жалбата е приета за допустима на заседание на КЗЛД от 04.09.2025 г., при присъствие на петима членове на Комисията и прието решение с 5 гласа „за“. Разглеждането по същество е извършено на заседание от 29.10.2025 г., също при присъствие на петима членове на КЗЛД и при гласуване с 5 гласа „за“. Следователно актът е издаден от материално, териториално и функционално компетентен орган, в рамките на производство по жалба срещу администратор на лични данни. Не са налице данни актът да е постановен от некомпетентен орган или извън предметния обхват на надзорните правомощия на КЗЛД. Поради това съдът приема, че не е налице основание за отмяна по чл. 146, т. 1 АПК.

Съгласно чл. 59 АПК, когато се издава в писмена форма, индивидуалният административен акт следва да съдържа наименование на органа, наименование на акта, адресат, фактически и правни основания, разпоредителна част, разпореждане относно разностите, указание пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, дата и подпис. В случая оспореното решение формално е обективизирано в писмен акт и съдържа наименование на органа, номер на акта, страни в производството, изложение на част от фактическата обстановка и диспозитив. Това изключва извод за нищожност поради пълна липса на форма. Налице е обаче съществен порок във формата на мотивите, защото фактическите и правните основания по решаващите въпроси са изложени общо, непълно и неиндивидуализирано.

КЗЛД е приела: *„Налага се изводът, че данните в болничния лист имат характер на лични данни по чл. 9, § 1 от ОРЗД, чието обработване е забранено освен със съгласие на физическото лице субект на тези данни... Изключенията по чл. 9, § 2 от ОРЗД не са налице“*. Този мотив не съдържа конкретна правна преценка: **1./** кои точно данни от болничния лист и медицинското удостоверение са приети за специална категория лични

данни; **2./** защо всяко едно от трите предоставяния е неправомерно; **3./** защо не са приложими основанията, свързани с трудовото правоотношение, социално-осигурителното администриране и защитата на правни претенции; **4./** защо получателите - пряк ръководител, адвокат и счетоводно/пейрол обслужващо лице, не са имали функционална необходимост от достъп както и **5./** защо наличието на договорни, трудови и професионални задължения за поверителност не е релевантно.

Съдът приема, че фактическите и правните основания са задължителен реквизит на писмения административен акт; когато те липсват или са абсолютно общи, неиндивидуализирани и не могат да бъдат обвързани с диспозитива, е налице нарушение по чл. 146, т. 2 АПК. Прието и в практиката е, че липсата на фактически и правни основания или пълното им несъответствие с предмета на акта е самостоятелно основание за отмяна поради нарушение на формата (вж. Решение № 9402 от 09.08.2024 г. по адм. д. № 2069/2024 г., VII отд. на ВАС).

В настоящия случай КЗЛД е посочила само обща констатация, че *„изключенията по чл. 9, § 2 от ОРЗД не са налице“*, без да изложи съображения по всяко от релевантните изключения и без да разгледа отделните получатели. Това не позволява да се проследи логическата връзка между установените факти, правната квалификация, извода за нарушение и избора на санкция.

Допълнително, в диспозитива на акта е посочено единствено: *„Решението да се съобщи на заинтересованите лица по реда на АПК“*. В представения препис не е посочено пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, което е реквизит по чл. 59, ал. 2, т. 7 АПК. Макар това нарушение да не е препятствало упражняването на правото на жалба от Ф., то потвърждава непълнотата на съдържанието на акта. Поради това съдът приема, че оспореното решение страда от порок по **чл. 146, т. 2 АПК**.

Оспореното решение е постановено и при съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Решаващият въпрос в административното производство е бил дали изпращането на медицинските документи до трите лица представлява неправомерно разпространение или допустим ограничен достъп на лица, които имат служебна, договорна или професионална необходимост да обработят данните.

Още с първоначалното си становище Ф. е заявила: *„От изложеното в Жалбата не става ясно кое е третото лице или третите лица, до което/които жалбоподателката счита, че незаконосъобразно е била разпространена нейна информация. Смятаме, че без това уточнение не можем да вземем становище по твърденията на жалбоподателката, тъй като същите са непълни и неясни“*.

Същото възражение е поддържано и в откритото заседание на КЗЛД от 29.10.2025 г.: *„Не е уточнено кои са третите лица, до които е достигнала информацията. Ние не знаем кои са тези трети лица, поради което не знаем как и от кого да се защитаваме“*.

Въпреки това, председателят на КЗЛД е заявил, че *„Жалбата е изяснена от правна и фактическа гледна точка“*, след което Комисията е пристъпила към произнасяне по същество. В крайния административен акт обаче КЗЛД е мотивирала нарушението именно с липса на доказателства за качеството на получателите: *„По преписката не са представени доказателства от ответника, че тези три лица имат достъп до тази категория лични данни, т.е. кои са те, каква длъжност изпълняват, какви са задълженията им по длъжностна характеристика“*.

Това представлява вътрешно противоречие в административното производство. Ако качеството на получателите е било решаващ факт за изхода на спора, КЗЛД е следвало да го изясни преди произнасянето си, а не да откаже допълнително изясняване и впоследствие да санкционира администратора поради липса на доказателства относно същия факт.

Не може да се сподели становището на ответника, че електронните адреси в приложената кореспонденция са били достатъчни. Видимостта на адресите **Р. Н., I. А. и Т. А.** установява, че електронното съобщение е достигнало до тези адреси, но не установява какво е качеството на лицата; дали са служители, адвокати, обработващи или външни лица; дали имат задължения за поверителност; дали имат функционална необходимост да получат информацията; и дали достъпът им е бил съобразен с принципа „необходимо да се знае“. Дори да се приеме тезата на КЗЛД, че молбата на Ф. от 05.11.2025 г. е постъпила след гласуването на Комисията на 29.10.2025 г., това не преодолява процесуалния порок. Необходимостта от изясняване на получателите е поставена пред Комисията още в становището от 22.04.2025 г. и повторно в заседанието от 29.10.2025 г. След като органът е считал тези факти за релевантни, е следвало да даде указания за уточняването им или да събере доказателства служебно, преди да постанови неблагоприятен акт. Нарушението е съществено, защото ако КЗЛД беше изяснила функциите на получателите, правният резултат би могъл да бъде различен, особено с оглед представените впоследствие доказателства за длъжностната характеристика на П. Н., договора за правно обслужване, договора за счетоводно обслужване и споразумението за обработване на лични данни.

Административният орган и лицата, за които актът е благоприятен, следва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му (чл. 170 АПК). В случая КЗЛД не е установила по надлежен начин решаващите факти относно получателите и целите на достъпа. Поради това е налице основание за отмяна по **чл. 146, т. 3 АПК**.

Съдът намира, че оспореното решение противоречи и на материалноправните разпоредби.

Принципите на обработване на лични данни са уредени в чл. 5 ОРЗД - законосъобразност, добросъвестност и прозрачност; ограничение на целите; свеждане на данните до минимум; точност; ограничение на съхранението; цялостност и поверителност; отчетност.

Законосъобразността на обработването изисква наличие на поне едно от основанията по чл. 6, § 1 ОРЗД, включително обработването да е необходимо за изпълнение на договор, за спазване на законово задължение или за целите на легитимните интереси на администратора или трета страна, когато не преобладават интересите или основните права и свободи на субекта на данни.

Чл. 9, § 1 ОРЗД забранява обработването на специални категории лични данни, включително данни за здравословното състояние. Забраната обаче не е абсолютна. § 2 на същата разпоредба предвижда изключения, включително когато обработването е необходимо за изпълнение на задължения и упражняване на специални права в областта на трудовото право, социалната сигурност и социалната закрила, както и когато обработването е необходимо за установяване, упражняване или защита на правни претенции.

Следователно при специални категории лични данни е необходимо кумулативно:

обработването да отговаря на принципите по чл. 5 ОРЗД; да е налице основание по чл. 6, § 1 ОРЗД; да е налице изключение от забраната по чл. 9, § 2 ОРЗД и обработването да е необходимо и пропорционално спрямо конкретната цел. Имуществената санкция следва да бъде ефективна, пропорционална и възпираща, като при определяне на налагането и размера ѝ се обсъждат обстоятелствата по чл. 83, § 2 ОРЗД - естеството, тежестта и продължителността на нарушението, броят на засегнатите лица, степента на вредите, категориите данни, предходни нарушения, смекчаващи и утежняващи фактори и др.

Съдът съобразява практиката на Съда на Европейския съюз (ЕС) относно приложението на ОРЗД. ЕС е подчертал, че при разкриване на чувствителни категории данни следва да се извърши проверка дали намесата е обоснована и пропорционална с оглед преследваната цел (вж. т. 53, дело C-740/22). Този критерий е приложим и тук - необходимо е да се изследва дали всеки от получателите е имал конкретна функционална необходимост от достъп. ЕС приема, че правото на защита изисква адресатът на неблагоприятно решение да има възможност да изложи становището си преди приемането му, включително чрез достъп до релевантната информация по преписката; последващ достъп в съдебната фаза не отстранява автоматично нарушение на правото на защита в административното производство (вж. т. 52, дело C-189/18). Тази практика е относима към възражението на Ф., че не е могла да организира пълноценна защита, докато не бъде конкретизирано кои са твърдените трети лица.

КЗЛД не е извършила такава индивидуална проверка. Органът не е разграничил отделните получатели, не е установил целта на достъпа за всеки от тях и не е анализирал приложимостта на чл. 6, § 1 ОРЗД във връзка с чл. 9, § 2 ОРЗД.

Комисията е приела, че данните в медицинските документи са здравни данни, но е направила неправилен извод, че обработването им е забранено „освен със съгласие“. Този извод противоречи на структурата на чл. 9 ОРЗД. Съгласието по чл. 9, § 2, б. „а“ е само едно от възможните изключения от забраната по чл. 9, § 1 ОРЗД. Същата разпоредба допуска обработване и при други самостоятелни основания, включително когато обработването е необходимо за изпълнение на задължения и упражняване на специални права в областта на трудовото право и социалната сигурност, както и когато е необходимо за установяване, упражняване или защита на правни претенции. В трудов контекст съгласието обичайно е проблематично като основание поради зависимостта между работник и работодател. Съображение 43 от ОРЗД изрично отчита, че съгласието не следва да се разглежда като свободно дадено, когато е налице очевидна неравнопоставеност между субекта на данни и администратора. Ето защо именно в трудови отношения следва да се проверява дали обработването не се основава на други правни основания - законово задължение, изпълнение на трудовоправни задължения, легитимен интерес или защита на правни претенции.

По отношение на получателя Ц. А. — счетоводно/пейрол обслужване.

Съдът приема, че изпращането на болничния лист и относимата информация до Ц. А., като служител на счетоводно/пейрол обслужващо дружество, е било законосъобразно. Представеният договор за счетоводно обслужване включва обработка на данни за ведомости, данъци, осигурителни вноски, декларации и уведомления. Споразумението за обработване на лични данни изрично посочва като предмет на обработване данни относно трудови възнаграждения, данъци и осигуровки, както и болнични листове, а като цел - счетоводно обслужване и пейрол, включително изчисляване и изплащане на

трудова възнаграждения, удържки, осигуровки и данъци, изготвяне на документи и подаване на болнични листове към НАП. Обстоятелството, че трудовото правоотношение е прекратено, не прави автоматично счетоводното обработване ненужно. Именно при прекратяване на трудово правоотношение възникват действия по окончателно уреждане на възнаграждения, обезщетения, осигурителни и данъчни последици, както и документиране на отсъствия и болнични периоди. Следователно обработването е свързано с трудови и осигурителни последици. По отношение на този получател са налице:

основание по чл. 6, § 1, б. „в“ ОРЗД — обработване, необходимо за спазване на законови задължения на работодателя в областта на трудовото, осигурителното и данъчното администриране;

евентуално и основание по чл. 6, § 1, б. „е“ ОРЗД — легитимен интерес от правилно уреждане на правоотношението и финансовите последици;

изключение по чл. 9, § 2, б. „б“ ОРЗД — обработване, необходимо за изпълнение на задължения и упражняване на специални права в областта на трудовото право, социалната сигурност и социалната закрила.

Получателят е бил обвързан с договорни задължения за поверителност и с договорни правила за обработване на лични данни, поради което не се установява разкриване към произволно или неоторизирано лице.

По отношение на получателя И. А. – адвокат.

Съдът приема, че изпращането на медицинските документи до И. А. като адвокат от адвокатско съдружие, обслужващо Ф., също е законосъобразно. Към момента на изпращане на имейла е налице реален правен риск - прекратено е трудово правоотношение, служителката е изпратила медицинско удостоверение за бременност и болничен лист, изрично е поискала конфиденциалност и е възможен спор относно трудовоправните последици и закрилата при уволнение. Договорът за правно обслужване обхваща даване на правни консултации, становища и препоръки, включително във връзка с дейността на Ф.. В него са предвидени задължения за конфиденциалност, включително задължение да не се разпространяват сведения и факти, предоставени при или по повод изпълнението на възложените правни услуги. При тези факти изпращането на документите до адвокат е било необходимо за правна оценка на положението и за защита на правата и интересите на работодателя. Налице е: основание по чл. 6, § 1, б. „е“ ОРЗД — легитимен интерес на администратора от получаване на правна помощ и защита;

изключение по чл. 9, § 2, б. „е“ ОРЗД — обработване, необходимо за установяване, упражняване или защита на правни претенции.

Не може да се сподели становището на КЗЛД, че липсвали правни претенции. Разпоредбата на чл. 9, § 2, б. „е“ ОРЗД не изисква вече образувано съдебно производство. Достатъчно е обработването да е необходимо за установяване, упражняване или защита на правни претенции, което включва и предварителен правен анализ при реален риск от спор. СЕС допуска разглеждане на законосъобразността на обработването с оглед конкретния легитимен интерес и необходимостта за неговото постигане, като основанията по чл. 6, § 1 ОРЗД не са подредени в субсидиарност и не е необходимо обработването да се основава на съгласие, ако е приложимо друго основание (вж. т. 94, дело C-252/21).

Относно получателя П. Н. — пряк ръководител.

По отношение на П. Н. спорът е най-деликатен от гледна точка на принципа за свеждане на данните до минимум. Съдът приема обаче, че при конкретните доказателства достъпът и до информацията е бил в рамките на допустим вътрешноорганизационен достъп. От длъжностната характеристика се установява, че П. Н. е била ръководител на Центъра за млади таланти, организираща е и е ръководила работата на Центъра, осигурявала е вътрешната информираност в екипа, контролирала е дейността на експерта „връзки с обществеността“, поставяла е текущи задачи и е следяла качествено осъществяване на работния процес. Посочени са и задължения за спазване на поверителност относно лична информация на служители. Тези функции обосновават служебна необходимост прекият ръководител да бъде информиран за обстоятелства, които влияят върху: отсъствието на служителя; организацията на работния процес; прилагането на трудовоправна закрила; безопасните условия на труд; комуникацията с председателя на Ф. и екипа. Съдът отчита, че не е безспорно установено длъжностната характеристика към 18.12.2024 г. изрично да е възлагала на П. Н. съхраняване на трудови досиета. Това обаче не е единствената релевантна функция. Доказани са управленски, координационни и контролни функции, както и задължения за поверителност, които отличават това лице от външен неоторизиран получател. Следователно спрямо П. Н. са налице:

основание по чл. 6, § 1, б. „е“ ОРЗД — легитимен интерес от организация на работния процес и изпълнение на вътрешноуправленски функции;

в относимата част — основание по чл. 6, § 1, б. „в“ ОРЗД, доколкото работодателят следва да съобрази трудовоправни и осигурителни задължения;

изключение по чл. 9, § 2, б. „б“ ОРЗД — обработване, необходимо за изпълнение на задължения и упражняване на специални права в областта на трудовото право и социалната сигурност.

Фактът, че субектът на данни е поискал конфиденциалност, не означава абсолютна забрана за достъп на лица в структурата на администратора, които поради своите функции трябва да знаят информацията. Конфиденциалността изисква ограничен, обоснован и контролиран достъп. В случая достъпът е бил до едно вътрешно лице с ръководни и контролни функции, а не до неопределен кръг лица.

От изложеното следва, че данните са изпратени до ограничен кръг от три лица, всяко от които има функционална връзка с конкретна цел: трудово-организационна, правна и счетоводна/пейрол.

Не се установява публикуване, масово разпространение, предоставяне на неопределен кръг лица или използване на данните за несъвместима цел.

След като административният орган не е доказал материалноправните предпоставки за нарушение, не са налице основания за налагане на имуществена санкция. Поради това е налице основание за отмяна и по **чл. 146, т. 4 АПК**.

Целта на правната уредба за защита на личните данни не е да забрани всяко обработване на специални категории лични данни, а да гарантира, че обработването се извършва законосъобразно, за конкретни цели, в необходимия обем, при отчетност и подходящи гаранции за поверителност. В този смисъл санкцията е наложена не като средство за възстановяване и гарантиране на законосъобразно обработване, а като автоматична последица от факта на препращане на документи, без индивидуална преценка на контекста, целта и необходимостта от достъп. Така актът не осъществява целта на правната уредба - защита срещу неправомерно и несъразмерно обработване

на лични данни, а води до резултат, при който необходимо и ограничено обработване в рамките на трудови, правни и счетоводни отношения се третира като забранено единствено поради липса на съгласие. Поради това е налице основание за отмяна и по **чл. 146, т. 5 АПК**.

В заключение съдът, след извършена служебна проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК и с оглед основанията по чл. 146 от АПК, намира, че оспореното Решение № ППН-01-17/2025 г. от 10.02.2026 г. на Комисията за защита на личните данни е незаконосъобразен административен акт, което налага неговата отмяна.

Когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след отмяна на административния акт съдът решава делото по същество (чл. 173 АПК). В случая спорът е изяснен от фактическа страна в съдебното производство, а от събраните доказателства не се установява неправомерно обработване по чл. 9 ОРЗД. Поради това оспореното решение следва да бъде отменено, без връщане на преписката за ново произнасяне.

Относно разноските:

Съгласно чл. 143, ал. 1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт. В случая, направеното от КЗЛД възражение за прекомерност е ирелевантно, тъй като Ф. не претендира присъждане на адвокатско възнаграждение в конкретен размер и не са представени доказателства за заплащане на такова. Съдът следва да се произнесе само по доказаните разноски, като във всеки акт, с който приключва делото, съдът се произнася и по искането за разноски (чл. 81 ГПК).

С оглед изхода на делото и доказаното плащане на държавна такса, на Ф. следва да се присъди сумата в размер на **50 (петдесет) лева**, представляваща държавна такса. Сумата следва да бъде превалутирана по правилата на чл. 12 - 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ). Съгласно чл. 3 – 5 от ЗВЕРБ, Решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 г. относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 г. за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Предвид горното, сумата възлиза в размер на 25,56 (двадесет и пет евро и петдесет и шест цента) евро, платима от бюджета на КЗЛД като орган, издал отменения административен акт.

Мотивиран от горното и на основание чл. 173, ал. 1 от АПК, Административен съд София град, II отделение, 28 състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ Решение № ППН-01-17/2025 г. от 10.02.2026 г. на Комисията за защита на личните данни, с което е обявена за основателна жалба с рег. № ППН-01-17/09.01.2025 г., подадена от Д. Т. Ш., и на Фондация „Шанс за децата и природата на България“, ЕИК[ЕИК], и е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 9, § 1 и § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на Фондация „Шанс за

децата и природата на България“, ЕИК[ЕИК], направените по делото разноси в размер 25,56 (двадесет и пет евро и петдесет и шест цента) евро държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се връчи на страните

СЪДИЯ